

Ngõ i M Già Homeless

Tác Giả: Vĩnh Khanh

Thứ Năm, 10 Tháng 2 Năm 2011 07:30

m t ngã t trên đ ng t hăng làm v nhà m i khi ng ng xe ch đèn xanh,

m y lúc g n đây tôi th ng th y m t ông già ng i M đ ng đó xin t n, ch khi đèn đ t t c xe ng ng l i thì đi ng c theo đoàn xe đ c l đ ng c m m t t m carton có m y ch ngu ch ngo c trên đó: "I am hungry. Will work for food. God Bless". Nh ng hình nh t ng t nh v y tôi v n hay th y nh ng ngã t đèn xanh đèn đ rã rác trong thành ph , nên g n nh tôi không chú ý gì t i ng i M già này. M t vài l n ng ng xe m t ngã ba, ngã t nào đó, khi th y m t ng i homeless nào đ n g n xe tôi đ u, nhìn dáng v kh s tôi cũng đ ng lòng cho ông ta 1 dollar. R i thôi! Xe ch y và tôi không m y may đ ý gì t i ng i đó n a. Ng i M già homeless này cũng v y. Xe tôi ch y qua ngã t này hàng ngày và đ u ch đèn xanh không bi t bao nhiêu l n r i. Tôi nhìn th y ông M này ch c cũng 5,7 l n gì đó... nh ng có bao gi tôi đ ý t i ông ta đâu và có l s ch ng bao gi đ ý đ n ông cho t i m t hôm...

Hôm đó là m t ngày tháng Năm, nh m i l n tôi đ u xe ngay sát l ch đèn xanh, n i ông già M đ ng. Tháng 5 là mùa Hè Texas, tr i r t nóng. Bên ngoài cũng kho ng 92, 93 đ F ch không ít. Ông già M cũng v n c m t m carton gi l n tr c ng c. Tr i nóng nh v y mà ông ta m c m t cái áo lính r n ri 4 túi ki u c a quân đ i M . Nh ng cái đ p vào m t tôi ngày hôm đó là, trên ng c áo c a ông ngoài m y phù hi u binh ch ng, còn có huy hi u m t lá c vàng ba s c đ . Chính đ i u này làm tôi chú ý. Khi ông b c đ n c a xe, tôi không c ng đ c nên h c a ki ng xu ng móc ra t gi y 1 dollar đ a cho ông:

- Hello, hình nh ông là c u quân nhân?

Ông nh n t gi y b c:

- Cám n ông. God Bless. Ph i! Tôi là c u quân nhân đã t ng tham chi n VN tr c đây. Ông là ng i Vi t h ? B c Vi t Nam hay Nam Vi t Nam?

Tôi c i, nheo m t v i ông:

- Đúng. Tôi là ng i Vi t. Nam Vi t Nam ch không ph i B c Vi t Nam.

Ng i M Già Homeless

Tác Giả: Vĩnh Khanh

Thứ Năm, 10 Tháng 2 Năm 2011 07:30

Ông gi m t ngón tay cái lên, m m c i qua hàm râu quai nón x m xoàm lâu ngày không c o:
- God Bless you. Good! Good! NamVi t Nam t t l m.

Ông ta chào tôi và t p t c đi qua xe khác.

Ch có th ! Đền b t xanh. Xe tôi l i ch y nh ng đ u óc tôi c l u l i hình nh ng i M già này su t con đ ng v nhà. Không hi u t i sao m t c u quân nhân M l i sa vào cu c s ng khó khăn đ n th ? x này, ng i dân v n tôn tr ng c u quân nhân l m mà? L n đ u tiên tôi th c m c v m t ng i homeless. Có l chính vì cái huy hi u lá c vàng ba s c đ đeo t tr c ng c áo ông ta c l l i trong đ u óc tôi hoài.

Hai hôm sau, cũng t i ngã t quen thu c. Tôi g p l i ông M này v n đang m c chi c áo tr n r n ri đi t i khi tôi đ u xe ch đền. Tôi h ki ng xe xu ng:
- Chào ông. Tôi có th h i thăm ông m t chút đ c không?

Ông già nhìn tôi v i m t thoáng ng c nhiên:

- Chào ông. Đ c ch . Ông mu n h i gì?
- Đ đây không t n. Đền xanh r i, xe tôi ph i đi ngay đây. Tôi s qua cây xăng bên kia đ ng. Tôi g p ông đ đó trong vài phút n a. Đ c không?
- Đ c ch . Đ c ch . Tôi ch ông bên đó nghe.

Tôi quay xe ng c tr l i và t p vào cây xăng Shell bên kia đ ng n i ông già M đang đ ng ch . Tôi xu ng xe b t tay ông:
- Chào ông. Tôi tên là Khanh. Tôi có g p ông tr c đây. Ông có nh tôi không?

Ông già M c i làm rung đ ng hàm râu quai nón x m xoàm. G ng m t ông trông gi ng nh m t tài t xi nê nào đó mà tôi đã có d p xem qua:

- Chào ông Khaan (Ông chào tôi b ng ti ng Vi t và phát âm tên tôi nh 2 ch Kha An) Nh ch , nh ch . Ông là ng i Vi t tôi g p hôm tr c đây mà... Nam Vi t Nam.

Ông l i c i, gi ngón tay cái lên khi nói đ n ch Nam Vi t Nam và nói t p:

- Tôi tên là Bill. Ông mu n h i tôi chuy n gì.

- ! Cũng không có gì quan trọng. Th t ra... th t ra...

Tôi b ng tr nên lúng túng, p a p úng khi thành linh nh n ra chính mình cũng không biết t i sao i mu n nói chuyện v i ông già M này. Có l m t s ràng bu c vô hình nào đó v i cái phù hi u ông ta đeo trên ngực áo đã khi n tôi không c ng l i đ c và có l s th c m c trong lòng hai hôm nay c ng v i th i gian đ ng ch đèn xanh quá ng n ng i có th s b l m t đ p may h i ông ta vài câu mà mình th c m c. Nh ng khi c h i đ n thì m i biết là tôi đã ch ng chu n b gì h t, vì th đâm ra lúng túng. Cu i cùng tôi cũng nói lên đ c m t câu:

- Tôi cũng là lính i trong th i chi n tranh VN.

- V y h ! T t! T t! Anh cũng là c u chi n binh chi n tranh VN h . T t! T t!

Tôi nhìn g ng m t ông, th y toát lên m t v r t chân th t khi nói lên câu trên. Hình nh nh ng hình nh v th i đi lính xa xa a VN v n còn đ l i trong lòng ông nhi u k ni m. Bu i chi u Round Rock mùa này tr i nóng kinh kh ng. Tôi ch m i đ ng bên ngoài nói m y câu v i ông già M mà đã th y khó ch u r i. V y mà ông ta đ ng i ngoài tr i c ngày nh th thì thi t là... M t thoáng xót xa d y lên trong lòng tôi:

- Nay Bill, ông có b n quá không? N u ông không b n, tôi mu n m i ông đi đ n m t n i nào đó, chúng ta v a ăn u ng v a nói chuyện. Đ c không?

- Không. Tôi không b n gì c . T t. T t. God Bless.

Bill xách theo cái túi đeo vai đ ng nh ng v t đ ng cá nhân c a ông lên xe. Tôi ch Bill đi ng c l i đ ng May, con đ ng chính c a thành ph Round Rock và sau đó r trái qua đ ng 620:

- Mình ghé vào ti m Fried Chicken phía tr c đ c không?

- T t! T t. Fried Chicken ngon l m.

Tôi nheo m t nhìn Bill, c i:

- Nh ng i đây không có bia đâu nhé.

- Không sao. Cám n ông. Ăn Fried Chicken t t l m r i.

Chúng tôi ghé vào ti m Golden Fried Chicken g n đó, g i ph n ăn cho hai ng i và ch n ng i vào góc khu t trong ti m. Bu i chi u gi này quán còn v ng v l m. Không khí mát d u c a máy đ u hoà bên trong làm tôi khoan khoái, d ch u h n lên sau khi v a t bên ngoài b c vào. Nhìn Bill làm d u thánh giá tr c khi ăn, tôi th y i ông toát ra m t đ u gì đó hi n hoà khác h n cái b ngoài có v "d d n" qua qu n áo, râu tóc r i tung c a ông, tôi nói đ b t chuyện:

- Ông c ăn t nhiên nhé.

- T t. T t. Cám n ông.

Và a nhai ng m ngào m mi ng gà chiên, ông và a hỏi tôi:

- Khaan. Tr c đây trong chi n tranh VN, ông đi binh ch ng nào? Đóng ở đâu?
- Tôi hỏi? Tôi ở trong binh ch ng Không Quân. Tr c đây đến và tôi đóng ở Phan Rang. Tôi ở trong quân ngũ không lâu, ch t 1972 cho đến ngày miền Nam n c tôi rơi vào tay CS miền B c. Còn ông?
- Tôi là lính Thủy Quân L c Chi n sang VN năm 1966. ở t i căn c Long Bình m t th i gian. Sau đó đến và tôi chuyển n ra Đà Nẵng và cu i cùng đóng t i Khe Sanh.

Ông và a ăn và a k tôi nghe và m t vài k ni m ở VN tr c đây, ông nói m t vài tiếng Việt còn nh đ c và i cách phát âm l l nh nh ng t : "Chào ông, chào bà, chào cô... con gái VN đ p l m, n c m m... đi đi... mau... cảm ơn ông..."

Chúng tôi và a ăn và a nói c c i th t c i m . Tôi cũng k cho Bill nghe và đến và c a tôi tr c đây và m t vài k ni m vui th i lính tráng. Trong thoáng ch c, chúng tôi nói chuyện, c c i đùa và i nhau nh hai ng c i b n hỏi nào không hay. Bill k tôi nghe thêm nhi u k ni m và đ i lính c a ông và tr n đánh ông tham d l n cu i ở Khe Sanh:

- Trong tr n đánh ngày 21 tháng Giêng năm 1968, tôi b th ng n ng và đ c đ a và b nh viên Dã Chi n ch a tr t m th i, sau đó h đ a tôi và b nh viên ở Đà Nẵng tiếp t c ch a tr . Cu i năm 1968, tôi đ c gi i ngũ và về l i M .

Bill gi áo lên ch cho tôi th y nh ng v t s o còn đ l i sau m y ca ph u thu t. Nhìn nh ng v t s o dài còn đ l i trên ng c và b ng c a Bill, tôi có th đoán v t th ng c a ông lúc đó ch c là ghê g m l m. L y tay ch ch vào nh ng v t s o đó, ông nói:

- Nh ng v t s o này t năm 1968 đã là m t ph n c th g n bó thân thi t và i tôi. Tôi t hào đã có nh ng v t s o này, tuy nhiên r t l y làm ti c là chúng ta đã không đ t đ c m c đích. Cái giá tôi tr và ph n thân th tôi đ l i ở chi n tr ng VN đã không đ c đến bù x ng đáng. Ti c th t!

Bill cho tôi bi t trong l n b th ng đó, đ c u ông các bác sĩ quân y đã ph i làm nhi u cu c ph u thu t l y m nh đến trong ng c i, cũng nh c t b t và may vá nhi u khúc ru t. Ngoài ra các bác sĩ còn ph i đ t m t thanh s t, b t vít n i x ng ng chân ph i c a ông.

Tôi nhìn ng ng m t Bill, c p m t ông không bi u l m t nét thù h n hay b c b i nào c khi nói và nh ng v t th ng cũ! Hình nh th i gian đã phi pha và xoa d u đi nh ng đ n đau, m t mát

mà ông đã trải qua. Chúng tôi im lặng ngồi tiếp tục ăn, không ai nói với ai thêm lời nào nữa mà lúc khá lâu. Có vẻ như Bill đang nhớ lại những gì mà tôi nói vài ngày trước đây. Tôi nghe thấy ông nói mà hai chữ Khe Sanh, Khe Sanh... vài ba lần trong khi đang ăn và đôi mắt ông hình như đang mở màng với một cái xa xăm nào đó. Đều óc tôi ngập tràn nỗi xúc cảm không thể diễn tả được. Trước đây tôi là một người Mỹ già xa quê. Một người mà nếu không có chiến tranh xảy ra thì tôi nghĩ rằng tôi có lẽ ông ta sẽ không hề biết tới VN là gì, nói chi tới những người đã mang danh như Long Bình, Đà Nẵng, Khe Sanh... vậy mà cho tới bây giờ, sau mấy chục năm ông vẫn còn nhớ và phát âm khá chuẩn tên những người đã mang những cái tên Việt. Chiến tranh đã tình cờ mang ông đến với một quốc gia có cái tên gọi Việt Nam nghe thật xa lạ, nỗi ông đã chiến đấu để bảo vệ lý tưởng Tự Do cho người dân nước đó và ngay cả đã hy sinh xương máu cho một đất nước mà trước đó ông không hề biết tới. Trước đây tôi, người Mỹ đó giờ đây lại là một người không nhà cửa, sống một cuộc sống lang thang không có ngày mai. Còn tôi, một kẻ tội nhân đang ăn như một kẻ ăn xin sống cùng chính ông, lại là người may mắn hơn ông nhiều. Ít ra tôi có một ngôi nhà xinh xắn, một mái ấm gia đình, một công việc đáng hoàng và con cái tôi đang theo học những trường đại học tốt đẹp nước ngoài... Tôi không thể nào ăn được nữa, một đũa gì đó đang dâng lên trong lòng khiến tôi nuốt không nổi nữa:

- Này Bill. Tôi có thể hỏi ông một vài câu liên quan tới cá nhân ông được không?

Bill ngẩng đầu lên nhìn tôi, ngạc nhiên:

- Cá nhân tôi? – Ông hỏi – Cá nhân tôi thì đâu có gì đâu mà không hỏi được.

- Sau khi ông giỏi tiếng, ông đã làm gì? ...và tại sao ...tại sao ông lại trở nên... thế này? Xin hỏi Bill. Ông không cần phải trả lời câu hỏi này, nếu ông không thích. – Tôi hỏi và cảm thấy không được thoải mái với câu hỏi đột ngột này –

Vội tay lấy tờ giấy lau miêng, Bill cười:

- Không sao cả. Lâu lâu có dịp ôn lại chuyện cũ cũng thú vị lắm. Ông hỏi tôi sau khi tôi giỏi tiếng thế nào? Tôi làm một việc một vài việc để kiếm sống rồi quyết định quay lại college lấy bằng 2 năm, sau đó vào làm việc cho một hãng chế biến đồ ăn. Tại đây tôi gặp một người đàn bà và sau một thời gian quen biết đã kết hôn với người này. Năm đó là năm 1974 và lúc đó tôi đang ở Houston. Vợ chồng chúng tôi có một đứa con gái và sống hạnh phúc lắm. Nhưng sau 6 năm chung sống hạnh phúc, sóng gió bắt đầu nổi lên khi tôi bị laid off. Nhưng cuộc cải vận xảy ra, ban đầu thì còn ít và còn có lý do chính đáng, nhưng sau đó thì xảy ra gần như mỗi ngày mà toàn là những cuộc cải vận không đâu ra đâu! Chuyện gì chúng tôi cũng có thể gây gổ với nhau được. Cuộc cùng với tôi lấy cả tôi hay uống rượu không lo kiếm việc làm và nộp tiền ly hôn. Tòa án phán mỗi chuyện tôi nói với tôi. Nhưng ông biết đó, ngày này có 100 tỷ ly hôn là gần như 99 tỷ đàn ông là người gây ra lỗi. Thế rồi với tôi được phép gặp đứa con gái và tôi phải trả nợ cho nó khi nó đủ tuổi thành niên. Tôi đó những việc làm kiếm tiền cả tôi bao nhiêu tiền lãnh về, sau khi trả chi phí trả nợ cho con gái, còn thì chỉ để tôi sống qua ngày mà thôi. Dù vậy tôi cũng cố gắng làm tròn bổn phận của mình và trả nợ con gái tôi cho đến khi nó trở nên thành. Bây giờ nó đã có chồng và nghe nói đang sống tại một nơi nào đó ở Florida thì phải.

- Thế ông không gặp con gái thì sao? – Tôi hỏi chen vào khi thấy ông ngừng nói nữa chần chừ.

- L n cu i tôi g p nó lúc đó nó ch a có ch ng, cách đây cũng h n 10 năm r i. T đó tôi không g p nó n a. Nhi u năm tr c tôi nghe có ng i nói nó đã l p gia đình v i m t tay nào đó bán insurance và di chuy n v Florida. Nh v y cũng t t. Xin Chúa ban ph c lành cho v ch ng nó.

- Con gái ông có bi t ông g p khó khăn nh th này không? Và có giúp đ gì cho ông không? – Tôi tò mò h i -

- Không. Nó hoàn toàn không bi t - Bill nhún vai nói ti p – Tôi cũng không c n nó ph i giúp tôi. Nó c lo cho thân nó v i ch ng con nó là t t r i. Tôi nghĩ tôi OK.

Tôi không kh i ái ng i nhìn Bill, g ng m t ông v n bình th n khi nói v ng i con gái duy nh t c a mình:

- Ngoài cô con gái và ng i v tr c ra, ông còn ng i thân nào không?

- Ng i thân c a tôi h ? Còn ch . Nh ng xin ông ch tôi m t chút, đ tôi l y thêm n c u ng r i tr l i k ti p cho ông nghe.

Không đ i tôi tr l i, Bill c m ly gi y n c ng t đã u ng h t, đ ng d y đ n ch m y bình n c ng t bày sát vách t ng và b t đ u "refill". Nhìn ông ta đang đ ng l y thêm n c ng t và nghĩ v câu chuy n d dang ông v a k , tôi th t khá ng c nhiên v i l i s ng c a ng i M . Tôi c t ng ông ta không còn ai thân thu c nên m i sa vào c nh khó khăn đ n th . Đâu ng ông ta còn có con gái và ng i thân khác. Còn đang suy nghĩ lang mang thì Bill quay tr l i:

- Xin l i đã b t ông đ i. Tôi đang k đ n đâu r i nh ?

- V ng i thân c a ông....

- À. À. Ng i thân c a tôi. – Ông ch m r i u ng n c ng t – Chà! Hôm nay th t là tho i mái.

Cám n ông Khaan. God Bless. V ng i thân c a tôi h ? Tôi hi n còn cô em gái đang sinh s ng v i ch ng con Kentucky. Gia đình cô ta cũng OK. Th nh tho ng đi đâu ngang qua, tôi cũng có t t qua ghé thăm v ch ng cô ta. Ngoài ra, tôi có m y cousins r i rác đâu đó tôi cũng không bi t rõ n a. Lâu quá r i không g p h .

- Xin l i cho tôi h i th ng câu này. T i sao ông không ki m m t vi c làm đ đ ph i v t v ?

- Đâu có ai mu n m n tôi mà làm. Ch c ông nghĩ là tôi làm bi ng không ch u đi ki m vi c làm ph i không? Đ tôi k cho ông nghe ti p. Sau cu c hôn nhân l n đ u và sau nhi u năm tr c p cho con gái tôi đ n khi tr ng thành. Cu i cùng tôi cũng thoát đ c s r ràng bu c c a lu t pháp đ lo cho mình tôi thôi. Vào kho ng năm 1995- 1996 gì đó, tôi ki m đ c m t công vi c tài x xe t i l ng r t khá, l i h p v i s thích đi đây đi đó c a tôi n a. Cu c s ng c a tôi sung túc đ n và tôi nghĩ t i chuy n s ng chung v i m t ng i đàn bà khác l n n a. Cu i năm 1997, tôi g p Christina trong m t Country Club ở Dallas và chúng tôi mau chóng say mê nhau. Thú th t ch a có ng i đàn bà nào mà tôi ch t mê ch t m t nh Christina. Nàng có hai đ a con trai v i m t đ i ch ng tr c. Hai đ a con trai này s ng riêng v i b n gái, th nh tho ng m i v g p nàng m t l n. Sau m t th i gian h n hò, chúng tôi quy t đ nh chung s ng v i nhau. Chúng tôi mua m t căn nhà nh và s ng th t h nh phúc bên nhau ở m t khu ngo i ô Dallas. Tôi v n còn gi chân tài x xe t i và Christina đang làm th ký cho m t kho hàng. V i l i t c c a hai chúng tôi ph i nói là s ng khá tho i mái. Tôi nghĩ là sau bao v t v , cu i cùng Chúa cũng ban cho tôi m t tình th ng và mái m gia đình nh ý mu n. Đ tính c a hai đ a chúng tôi là ráng làm thêm vài năm

n a thì tôi s thôi không lái xe t i và s m m t c a hàng nh nào đó s ng yên bình bên nhau. Nh ng...

K t i đây, gi ng c a Bill nh chùn i, l n đầu tiên tôi th y đôi m t ông bi u l m t n i bu n man mác. Ông ng ng l i n a ch ng, nhìn ra ngoài qua khung c a kính ti m Fried Chicken n i có m y con chim b câu t đầu đang sà xu ng tr c bãi đ u xe tìm th c ăn. N ng b bên ngoài đã b t đi cái gay g t khi nấy. M t vài th c khách b c vào g i nh ng ph n gà chiên mang v nhà cho bu i ăn chi u. Tôi nhìn Bill, bi t ông đang xúc đ ng, nên không dám làm kinh đ ng ông. Thú th t cá nhân tôi nh b cu n hút vào câu chuy n c a ông già M này. Ông có m t nét gì đó tôi th y c m thông l m, đ i u này ph i ch ng do bu i nói chuy n ngày hôm nay có s c thuy t ph c tôi v m t câu nói ai đó đã t ng nói: "Đàng sau m i m t ng i, ai cũng đ u có m t tâm s riêng." Tôi r t tò mò mu n bi t câu chuy n c a ông ta nh th nào, nh ng nh n th y ông đang xúc đ ng nên đành nén i:

- Bill? Ông có sao không? Ông có mu n v ch a? Tôi s ch và th ông xu ng b t c n i nào ông mu n trong thành ph .

- Ông không. Tôi không sao. Xin l i ông. Lâu quá không có đ p nh v chuy n cũ nên c m th y h i xúc đ ng. Tôi ch a k ông nghe h t mà. Tôi s k ông nghe n u ông không có b n gì. R t cảm n ông đã đ i v i tôi t t đ p th này. Th t là m t bu i chi u tuy t v i. Đã lâu r i tôi không có đ c m t bu i chi u đ p và cũng lâu l m r i không có ai đ i t t v i tôi nh v y. Cảm n ông. God Bless.

Tôi nói m y câu khách sáo l i v i ông và h i ông có mu n dùng gì thêm không. Ông cảm n tôi l n n a và b t đ u k ti p câu chuy n đ dang:

- Tôi nh ng t ng s có cu c s ng an lành bên Christina su t cu c đ i còn l i v i nh ng đ tính t ng lai r t bình đ nh bao ng i dân l ng thi n khác. Nh ng không ng nh ng gì tôi tính toán ch là trong m mà thôi vì th c t không bao gi tôi có đ c nh ng gì tôi đã m c. Ông bi t không. Tôi đâu có bao gi ng vì c hay xa nhà trên nh ng chuy n xe t i giao hàng xuyên bang... m i tu n ch v nhà 1, 2 ngày r i l i đi ti p. Kho ng th i gian tr ng v ng nhà m t mình, Christina đã có b n trai khác bù đ p vào. Khi tôi v thì nàng ti p tôi ra đ i u yêu th ng tôi l m, nh ng h khi tôi xa nhà thì nàng l i có ng i khác đ n. Tôi v n c m t m c làm ăn và không h hay bi t gì v chuy n này cho đ n m t hôm... vì chuy n xe t i đi giao hàng c a tôi b đình hoãn theo yêu c u c a khách hàng, nên tôi tr v nhà... và b t g p ngay t i tr n Christina v i nhân tình c a nàng trong phòng ng đang làm chuy n mà h mu n làm. Tôi th t choáng váng v i nh ng gì phát giác đ c và th là tôi điên ti t lên qu t cho đôi gian phu dâm ph m t tr n nên thân. Christina lúc đó ch ng c l i tôi và lên ti ng bênh v c cho b n trai c a nàng nên càng làm cho tôi n i điên h n lên. Sau m t cú tát c a tôi Christina đã ngã vào con dao do chính nàng c m lên hăm đ a tôi. Gã b n trai c a nàng lúc đó cũng n m ng t ng đ s ng đ ch t. Nhìn hi n tr ng, cõi lòng tôi hoàn toàn tan nát, nh ng đ u óc thì l i t nh táo vô cùng. Tôi g i đ i n tho i 911 báo cáo s vi c x y ra ... Xe c nh sát và c u th ng t i. H b t tôi ngay sau đó và không may cho Chirstina đã ch t trên đ ng đ a t i b nh vi n, còn th ng b n trai c a nàng thì ch b th ng n ng. Sau đó ra tòa... tôi b khép vào t i c ý hành hung ng i gây th ng tích, kèm theo t i ng sát. Cu i cùng nh n b n án 9 năm v hai t i tr ng này.

Tôi đợc thợ vợ sau hơn 7 năm thợ án vợ i hợ nhợ kiợ mợ tợ, tuy nhiên cuợ cợ đợ i tợi thay đợ i hợ nợ tợ đợ. Viợ cợ làm chợ ngợ nhợ ngợ khó kiợ mợ vì ai nợ y khi thợ y lý lợ chợ cợ a tợi cũng đợ u nợ né tránh. Tôi đợ nợ pợ đợ nợ xin viợ cợ ợ nhiợ u nợ i, nhợ ngợ không chợ nào nhợ nợ! Nhợ ngợ viợ cợ làm tay chân hợ cũng chợ mợ ợ nợ tợi khi cợ nợ thiợ tợ 1, 2 ngày rợ i thợi. Cuợ i cũng chớnh bợ nợ thân tợi cũng không còn muợ nợ phợ nợ đợ u hợ cợ tha thiợ tợ đợ nợ chuyợ nợ kiợ mợ viợ cợ làm nợ a. Đợ làm gì? Khi ngợ ợ i ta đợ không muợ nợ thuê mợ ợ nợ mình thì có đợ van nài cũng vô ích! Tợ đợ, nợ u ai cợ nợ mợ ợ nợ tợi làm gì thì tợi làm nợ y. Còn không thì mợ i ngày vợ i sợ tiợ nợ khách vợng lai bợ thợ cho, tợi cũng đợ sợ ngợ rợ i. Hợ cợ cũng lợ mợ thì cũng có nhợ ngợ nợ i tợ thiợ nợ giợp chúng tợi thợ cợ phợ mợ lợy lợ tợ qua ngày cũng không sao. Bợy giợ thợ thợ tợi không nghĩ gì nhiợ u cho bợ nợ thân nợ a hợ tợ. Chợa muợ nợ tợi thợ nào thì tợi vợng lợ i thợ đợ, không bợ nợ tâm làm gì cho mợ tợ. Xin ông đợ ngợ tìm cách khuyợn lợ nợ tợi. Nợ u ông có lòng tợ tợ hợ cợ thợ ợ ngợ hợ i, giợp tợi đợ ợ cợ chợ tợ gì, tợi hoan hợ nhợ nợ lợ y và cợ u ợ nợ Chợa ban phợ ợ cợ cho ông. Nhợ ngợ xin đợ ngợ cợ gợ ngợ khuyợn tợi vì tợi sợ không nghe đợu. Tợi tợ biợ tợ tợi đợng làm gì và bợ ngợ lòng vợ i nhợ ngợ gì mình đợng làm.

Tợi im lợ ngợ nghe ông kợ hợ tợ câu chuyợ nợ mà trong lòng cợ mợ khợi vô cũng. Thành thợ tợ mà nợi, không đợ i ông đợ nợ trợ ợ cợ. Nợ u muợ nợ khuyợn mợ tợ câu, tợi cũng không biợ tợ phợ i khuyợn nhợ thợ nào nợ a. Tợi nghĩ nên im lợ ngợ và tợn trợ ngợ ý cợ a ông thì hợ nợ. Có thợ vì mình là ngợ ợ i ngoài cuợ cợ, nên không cợ mợ nhợ nợ đợ ợ cợ hợ tợ cái phợ nợ uợ tợ cợ a cuợ cợ đợ i và nhợ ngợ bợ tợ hợ nhợ dành cho ông. Chúng tợi ngợ i yợn mợ tợ lúc thợ tợ lâu. Sau khi kợ xợng câu chuyợ nợ đợ i mình, đợi mợ tợ Bill có vợ đợm chiợu hợ nợ. Tợi nhìn ông và lợi sang chuyợ nợ khợc:

- Nợy Bill. Tợi sao ông vợ nợ còn mang trên ngợ cợ áo huy hiợ u lợ cợ VNCH cợ a chúng tợi?

Bill cúi xuợ ngợ nhìn ngợ cợ áo cợ a mình, miợ ngợ nợ lợ i nợ cợ ợ i hiợ nợ hoà nhợ trợ ợ cợ:

- Khi tợi đợ nợ VN tuợ i còn rợ tợ trợ, khợi niợ mợ vợ đợ cợ lợ pợ, tợ do, chiợ nợ tranh, hoà bình tợi chợ a rợ ràng lợ mợ. Là mợ tợ ngợ ợ i lợnh, lợ nhợ bợ o nhợ thợ nào thì làm theo nhợ thợ đợ. Quợn đợ i mà! Nhợ ngợ thợ i gian chiợ nợ đợ u tợ i VN, tợi đợ thợ cợ sợ hiợ u rợ ý nghĩa cợ a nhợ ngợ đợ u này và thợ cợ sợ trợ ợ ngợ thành nhiợ u. Tợi thợ y rợ bợ nợ chợ tợ hiợ nợ hoà cợ a ngợ ợ i dân miợ nợ Nam ợ đợy và tợi sao ngợ ợ i dân miợ nợ Nam phợ i chiợ nợ đợ u đợ bợ o vợ cho sợ Tợ Do cợ a hợ. Tợi hiợ u và thợ y rợ ý thợ cợ hợ cợ a hai miợ nợ Nam, Bợ cợ VN khợc nhau nhợ thợ nào và đợ nợ đợ nợ tợi ý thợ cợ đợ ợ cợ nhiợ mợ vợ cợ a mình và rợ tợ tợ hào đợ gợp phợ nợ vào công cuợ cợ bợ o vợ Tợ Do cho miợ nợ Nam VN. Ngay cợ khi tợi bợ thợ ợ ngợ suýt bợ mợ ngợ tợ i Khe Sanh và mợi cho tợ i bợy giợ, tợi không mợ y may hợ i tiợ cợ chợ tợ nào cợ vì tợi nghĩ tợi đợ phợ cợ vợ cho đợ tợ nợ cợ tợi khi chiợ nợ đợ u bợ o vợ lý tợ ợ ngợ Tợ Do tợ i chiợ nợ trợ ợ ngợ VN. Chợ tiợ cợ là chúng ta đợ thợ tợ bợ i. Chúng ta đợ thợ tợ bợ i bợ i vì nhợ ngợ đợ biợ tợ chớnh trợ cợ a các chớnh khợc ợ đợ tợ nợ cợ tợi cuợ i cũng đợ thay đợ i và nhợ ợ ngợ bợ luợn chớnh sớch ợ chiợ nợ tranh VN. Chúng ta đợ thợ tợ bợ i vì đợ ợ ngợ lợ i và ý muợ nợ cợ a các cợ pợ lợnh đợ o, nhợ ngợ nhợ ngợ ngợ ợ i lợnh chiợ nợ nhợ tợi và ông thì không hợ thợ tợ trợ nợ. Tợi không nghĩ thợ. Cho tợ i giợ phợ tợ này, tợi vợ nợ hợnh đợ nợ vợ nhợ ngợ gì đợ ngợ đợ i và cá nhợn tợi đợ làm ợ VN. Chúng tợi chiợ nợ đợ u vì mợ tợ lý tợ ợ ngợ tợ tợ. Tợi mang phợ hiợ u lợ cợ VNCH nhợ mợ tợ tợ hào đợ có lợ nợ chiợ nợ đợ u cho sợ Tợ Do cợ a quợ cợ gia này.

Tôi không tránh khỏi xúc động vì những lời của Bill. Đây đúng là lời nói chân tình của một đồng minh đã từng sát cánh với quân đội VNCH trong lý tưởng bảo vệ Tự Do cho quê hương tôi:

- Cảm ơn ông đã nói lên những lời nói khẳng khái và rõ ràng. Lời nói của ông làm tôi kính phục và cảm thấy chúng tôi đã nợ ông và đồng nghiệp của ông quá nhiều trong nhiệm vụ bảo vệ lý tưởng Tự Do qua cuộc chiến của VN trước đây. Ông nói đúng. Chúng ta thất bại vì có những đồng bào bị mất trong chính trường mà những ông những bà quân đội của Hoa Kỳ và quân đội VNCH của chúng tôi không hề thất bại.

Đồng thời cũng mong Bill trở nên buồn bã và giận giữ nói chuyện như sau:

- Tuy thế, chiến tranh VN đã đem lại cho chúng tôi nhiều đau buồn mãi cho tới hôm nay. Trong trận đánh Khe Sanh mà tôi đã bỏ mạng và may mắn được cứu sống, có hai người bạn thân thiết nhất của tôi đã tử nạn. Mười năm vào ngày lễ Memorial Day, tôi đi về Washington DC nơi có tấm bia tưởng niệm các chiến sĩ đã bỏ mạng trong chiến tranh VN. Tên hai người bạn thân xưa của tôi được khắc trên đó. Mười năm vào ngày lễ này, tôi đi đến thăm tưởng niệm hai người bạn tôi được khắc trên tấm bia đó. Sau buổi lễ Memorial Day rõ ràng, nhanh thật. Gần tới ngày này là tôi mặc lại chiếc áo trận ngày xưa để tưởng niệm những người đã ngã xuống và để chúng tôi trong bất kỳ hoàn cảnh nào, tôi vẫn là một Veteran trong chiến tranh VN.

Lời nói của Bill làm tôi sốc như sau buổi ngày trước của chiến binh rõ ràng. Hoa Kỳ, ngày này được cử hành chiến dịch năm vào ngày tháng Hai của cùng của tháng 5. Memorial Day năm nay sẽ rơi vào ngày tháng Hai, 29 tây tháng 5 năm 2006. Tôi nói:

- Ông nói đúng. Chiến tranh đã đem lại nhiều đau buồn cho những người còn lại. Tôi cảm thông sâu sắc những gì ông vừa nói và thành thật chia buồn với sự mất mát hai người bạn thân của ông. Bao giờ ông sẽ đi Washington DC? Ông có đi diễu hành trong ngày lễ này không?

- Hai hôm nữa tôi sẽ đi. Ông nói diễu hành hả? – Bill lúc trước đưa - Không. Tôi không cần những thứ đó. Trước đây tôi có tên trong hồ sơ của Chiến Binh những lâu rồi không còn liên lạc, sinh hoạt gì với họ nữa. Tôi chỉ mang đến cho hai bạn tôi hai cành hoa để đặt chân bực bội những lời nói niệm có khắc tên họ và những tưởng niệm những người bạn xưa của tôi và họ khi còn là chiến binh VN. Thật thôi! Tôi tự hỏi sao đến thăm họ mười năm một lần nếu sự việc tôi cho phép.

Tôi nhìn Bill, càng lúc càng kính phục ông hơn qua những gì ông nói:

- Hai hôm nữa ông sẽ đi à! Ông đi Washington DC bằng phương tiện gì? Ông có trở về đây không?

Bill cười i i n, hàm râu quai nón rung rung theo tiếng cười i:

- D mà. Tôi s đi b ng b t c ph ng ti n nào tôi có th ki m đ c. Quá giang, xe bus... đi t i đầu cũng s có ng i giúp đ tôi c. Ông đ ng lo.

Ông nheo m t nhìn tôi m t cách hóm h nh r i nói ti p:

- Tôi đi đầu cũng s g p ng i t t nh ông mà, lo gì. Ông tin tôi đi. Tôi s t i Washington DC đúng vào đ p l Memorial Day. đ đó m t vài ngày, sau đó l i lang thang. Ông bi t đ y. Homeless nh tôi thì đ đầu ch ng đ c. Có th tôi s v l i đây. Có th s đ n m t n i nào đó tôi cũng ch a bi t đ c.

Chúng tôi ra kh i quán Golden Fried Chicken thì đã chi u l m r i. N ng g n nh t t h n m c dù m t tr i tháng Năm l Texas nh v n còn ti c nu i chút ngày hè và còn lãng vãng đầu đó đ chân tr i xa ch a ch u chìm xu ng h t. Nh ng con chim b câu tìm m i trên bãi đ u xe lúc nãy đã bay đi đâu m t. Tôi h i Bill n i ông mu n tôi ch tr v khi h ng xe ra phía xa l 35. Ng i bên c nh, Bill có v tho i mái v i không khí mát đ n lên c a máy l nh trong xe. Ông luôn mi ng cảm n tôi v "m t bu i chi u đ p tuy t v i" và l p đi l p l i nhi u l n hai ch God Bless. Tôi t p vào bãi đ u xe c a m t siêu th đ góc ngã t North Lamar và Braker Lane n i Bill mu n tôi th ông xu ng. Tôi b c xu ng xe, đ t vào tay Bill t gi y b c \$20 và b t tay t giã ông:
- Bill. Cảm n ông. Hôm nay chính ông m i là ng i đã cho tôi m t bu i chi u đ p tuy t v i qua câu chuy n c a ông. Tôi xin chúc ông đi Washington DC đ c bình yên và g p nhi u may m n. Hy v ng chúng ta còn có đ p g p l i nhau.

Hình nh Bill v i cái túi đeo trên vai b c xa đ n, l n khu t gi a nh ng hàng xe trong bãi đ u xe c a siêu th Albertson khi màn đêm t t bu ng xu ng và câu chuy n đ i ông v n c bám theo tôi trên đ ng lái xe v nhà. T hôm đó đ n nay, tôi không g p l i Bill n a. đ ngã t trên đ ng tôi đi làm v m i ngày, bây gi có m t ng i M đ ng bán hoa h ng cho nh ng xe qua l i. Tuy nhiên nh m t thói quen, h g n đ n ngã t này là tôi l i đ a m t tìm xem Bill có đ ng đó không. Hình nh ng i M già homeless ngày nào và câu chuy n c a ông ta v n là m t k ni m khó phai m trong tôi. "May God Bless you, Bill."